

Arrest

nr. 84 912 van 19 juli 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 en op 29 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 maart 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 19 mei 2012.

Gelet op de beschikkingen van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Pakistaanse nationaliteit, verklaart op 30 september 2010 België te zijn binnengekomen.

Op 8 november 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 29 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 28 december 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 75 315 van 16 februari 2012.

Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

OP 16/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft zowel op 16 maart 2012 als op 29 maart 2012 twee verzoeken tot nietigverklaring ingesteld, voorzien van een identiek enig middel gericht tegen dezelfde bestreden beslissing bij tussenkomst van dezelfde raadsman. Deze zaken dragen respectievelijk het rolnummer 92 108 en 93 077.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid en de gegrondheid

3.1 Zowel in de zaak nr. 92 108 als in de zaak nr. 93 077 voert de verzoekende partij in een enig middel de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

3.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels beschikkingen van 4 mei 2012 aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat de beroepen door middel van een louter schriftelijke procedure kunnen verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel, - identiek in beide zaken -, als grond tot verwerping van de beroepen het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing geeft aan dat de asielaanvraag van de verzoekende partij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 16 februari 2012 met nummer 75 315 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. Bijgevolg werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM en diende de verwerende partij in de bestreden beslissing hier niet nogmaals omtrent te motiveren. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar algemene rapporten niet. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. In die mate is het middel ongegrond.”* In de zaak nr. 92 108 wordt in de beschikking daarnaast weergegeven wat de verzoekende partij in hoofdorde vordert en wordt erop gewezen dat de Raad in de huidige procedure als annulatierechter optreedt en enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen.

3.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 mei 2012 diende de verzoekende partij in beide zaken een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Naar aanleiding van deze verzoeken tot horen wordt ter terechtzitting van 11 juli 2012 middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikkingen in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt in beide zaken dat de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij zich verzet tegen een terugkeer.

3.4. Wat betreft de zaak nr. 92 108 stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt om, in hoofdorde, haar beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens, de bestreden beslissing te hervormen in de zin dat de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1981 in haar hoofde wordt erkend.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in de zaak nr. 92 108 de Raad slechts vraagt uitspraak te doen zoals hij dit kan doen op beroepen ingesteld tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. In voorliggend geschil treedt de Raad echter op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is derhalve niet bevoegd om het door de verzoekende partij gevorderde toe te kennen. Het verzoekschrift in de zaak nr. 92 108 is derhalve slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij in subsidiaire orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van "art. 3 EVRM".

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak nr. 92 108 is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

3.5 Wat betreft het - zoals hierboven weergegeven - in subsidiaire orde gevorderde in de zaak nr. 92 108 en wat betreft de zaak nr. 93 077 dient vastgesteld dat de verzoekende partij bij het louter herhaaldelijk poneren dat de situatie in haar land van herkomst zich verzet tegen een terugkeer in het geheel geen afbreuk doet aan voormelde in de beschikkingen van 4 mei 2012 aangevoerde grond en deze daarenboven volledig ignoreert. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij er met dit argument geheel aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat zij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, doch haar evenwel niet dwingt naar haar land van herkomst terug te keren. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen werd gesteld *sub* punt 3.2 van dit arrest. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikkingen van 4 mei 2012 opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, in beide zaken, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel zoals (in subsidiaire orde) ontwikkeld in de zaak nr. 92 108, alsmede zoals ontwikkeld in de zaak nr. 93 077, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

In de zaken nr. X en nr. X wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS